ELS VELLS

(Cant a l'amor)

I

Quan tu ja seràs vell i jo m'hauré fet vella,
quan els meus cabells rossos s'hauran ja tornat blancs,
pel mes de maig, allà al jardí que s'assolella,
a escalfar el nostre cos anirem com abans.
Com que la Primavera posarà els cors de festa,
creurem encara ser enamorats jovincells;
i jo, et somriuré, tot fent brandar la testa;
farem una parella adorable de vells.
I així ens contemplarem, sota la parra aquella
amb uns esguards fidels, entendrits i brillants,
quan tu ja seràs vell i jo m'hauré fet vella,
quan els meus cabells rossos s'hauran ja tornat blancs.

II

Al nostre banc, amic, tot verdosenc de molsa,
al banc dels temps antanys vindrem a conversar,
i tindrem una joia entendrida i molt dolça,
la frase finirà sovint amb el besar.
Quants cops t'he dit: «T'estimo! adés i ara!»
Llavors amb tot afany de nou ho comptarem,
i àdhuc recordarem altres coses encara,
mil petites històries que amb goig repetirem.
Baixarà un raig de sol, serà carícia dolça
que entre els blancs cabells nostres, tot rosa es posarà
quan al banc d'altres temps, tot verdosenc de molsa,
allà al nostre vell banc vindrem a conversar.

III

I d'aquest tendre amor i d'aquesta fal·lera
vull conservar-ho tot en el fons del meu cor;
tractar de retenir-ne la impressió fugissera,
per tal d'assaborir-la més tard a poc a poc.
Guardo bé el que ve d'ell, amb una febre avara,
i per als meus vells jorns ho atresoro amb ardor,
seré rica llavors d'una riquesa rara:
hauré guardat tot l'or del meu primer amor.
Així d'aquest passat de joia fugissera
em vindrà novament la dolçor del record
i d'aquest tendre amor i d'aquesta fal·lera,
ho hauré conservat tot en el fons del meu cor.

IV

I com que cada dia t'estimo més encara,
avui molt més que ahir, però menys que demà,
què importaran llavors arrugues a la cara?
més greu i més serè l'amor n'esdevindrà.
Pensa bé que els records cada dia s'acreixen
i seran teus i meus sense cap distinció;
aquests comuns records més i més ens uneixen,
teixint sense parar lligams entre tu i jo.
Es cert que serem vells, molt vells, més febles que ara,
però més fort cada dia t'estrenyeré la mà,
puix, ja ho saps, cada dia t'estimo més encara,
avui molt més que ahir, però menys que demà.

V

Quan tu ja seràs vell i jo m'hauré fet vella,
quan els meus cabells rossos s'hauràn ja tornat blancs,
pel mes de maig, allà al jardí que s'assolella,
a escalfar el nostre cos, anirem com abans.
Com que la Primavera posarà els cors de festa,
ens creurem ser encara en els temps primerencs,
i jo, et somriuré, tot fent brandar la testa;
i em parlaràs d'amor amb uns mots tremolencs.
I així ens contemplarem, sota la parra aquella
amb uns esguards fidels, entendrits i brillants,
quan tu ja seràs vell i jo m'hauré fet vella,
quan els meus cabells rossos s'hauran ja tornat blancs.

Mme. E. Rostand

Esta poesía, traducida del francés por J. A. S., fué recitada durante la Fiesta de la Poesía que organizó el Aula de Declamación el día 21 de marzo último, con motivo del inicio de la Primavera.